

stemmelse med Arbejderkommissionen af 1885, hævdede Synspunkt, at enhver til Arbejderklassen hørende Person er at anse for ubemidlet og derfor kan være nydende Medlem af en anerkendt Sygekasse, naar vedkommende ikke har anden Indtægt end den, han, maaske i Forbindelse med Kone og Børn, erhverver sig i en Arbejdsgivers Tjeneste. Dette gamle Sygekassekrav, der har eksisteret, saa længe vi har haft et Sygekasseinspektorat, maa vi naturligvis holde fast ved, og det har ogsaa været hævdet hidtil, og der er ikke fremkommet Usømmeligheder af nogen Art af den Grund. Hvis man ikke fortsat følger denne Linie, forrykker man hele det Grundlag, paa hvilket Sygekassebevægelsen hviler, og skaber fuldstændig kaotiske Tilstande, ved at man udelukker fra de statsanerkendte Sygekasser Lønarbejdere, som maaske bliver arbejdsløse en Uge senere, end de er blevet udelukket, eller udelukker Familieforsørgere, der tilfældig har faaet et midlertidigt nogenlunde vellønnet Arbejde, men som paa Grund af en langvarig Arbejdsløshedperiode forud har faaet deres Hjem fuldstændig afklædt; en saadan Familie bør ikke slettes af Sygekassen, fordi den i Øjeblikket har en Indtægt, der ligger en Kende over Indtægtsgrænsen.

Endelig synes jeg ogsaa, at man, naar man vil se stort paa hele Sygekassesagen, maa huske, at Sygekasserne i vort Land, som det er Ulykkesforsikringslovens Forudsætning, bærer de første 13 Uger, efter at en Tilskadekomst er sket. At denne Risikobyrde er taget fra Arbejdsgiverne — det kan jeg vist rolig sige — og lagt over paa Sygekasserne, er noget i europæiske Lande ganske enestaaende, og det er en økonomisk Byrde, som trykker Sygekasserne paa en saadan Maade, at jeg ikke synes, man skal lade den være helt ude af Betragtning, naar Spørgsmaalet kommer frem, som ved denne Lejlighed, om Sygekassernes virkelige Økonomi.

Det forekommer mig derfor, at man i Stedet for at foretage Nedskæringer tværtimod burde træffe Foranstaltninger til at forhindre, at Adgangen til Sygekasserne efterhaanden gøres vanskeligere og vanskeligere af økonomiske Grunde. Det bør være saadan med Statens Tilskud, at det gøres muligt for Kasserne fortsat at holde Kontingentet nede paa saadanne Beløb, at de, der er økonomisk daarligst stillede, kan magte at betale deres Sygekassekontingent. Det er alle Parter velovervejet bedst tjent med, det være sig Medlemmer, Sygekasser, Læger og Statskassen. Derfor bør det ogsaa

være saadan, at Statens Tilskud holder Fodslag med den Udvikling, der finder Sted med Hensyn til Størrelsen af de Ydelser, som det paahviler og som det bør paahvile Sygekasserne at udrede, ikke mindst med Hensyntagen til hele den rivende Udvikling, men ogsaa til hele den rige Udvikling, der i de senere Aar er foregaaet paa det lægevidenskabelige Omraade. Derfor bør alt dette, der gennem mere end et Slægtled er bygget op til økonomisk Sikkerhed for de tusinde Hjem i vort Land, men ogsaa til moralsk og økonomisk Højnelse af hele det danske Folk, ikke ved en Tankeløshed skrues 35 Aar tilbage i Tiden. Socialdemokratiet kan derfor ikke give sin Tilslutning til dette Lovforslag, der endog er ganske umuligt blot som Forhandlingsgrundlag.

Johannes Lou: Den ærede sidste Talers Slutbemærkning: at Lovforslaget ikke er et Forhandlingsgrundlag, forekommer mig meget pinlig, for hvis Socialdemokraterne straks sætter sig udenfor, tror jeg ikke, Lovforslaget bliver bedre gennem den Revision, som det eventuelle Udvalg nu skal indlade sig paa. Derfor vil jeg haabe, at det ærede Medlem paa dette Punkt har fortalt sig.

Begge de ærede foregaaende Talere var inde paa en historisk Udvikling af Sygekasserne. Den ene var dog saa forsigtig at nøjes med at opløse Sygekasseinspektoratets Beretning for Aarene 1924—25 — saa det slap vi nogenlunde hurtigt igennem —, medens vi fik den sædvanlige historiske Udvikling af det socialdemokratiske Medlem (Weygaard) med Socialdemokraternes store og gode Gerninger paa dette Omraade. Det var stadig et mørkt og trist Billede, det ærede Medlem rullede op om den Nød, i hvilken hele Sygekasseudviklingen be fandt sig. Og hvad er saa Sandheden? Det er den, at Sygekassebevægelsen er den smukkeste og bedste sociale Bevægelse, en Bevægelse, der har bragt Glæde i de fleste Hjem.

Men der var ogsaa andre Punkter i denne historiske Fremstilling, som virkelig maa tages op til en lille Smule Kritik. Med Blikket vendt mod Himlen, eller maaske mod den højtærede Sundhedsminister, stod det ærede Medlem Hr. Weygaard og omtalte Sygekasseloven af 12. April 1892 — jeg skal nok passe paa Datoerne — og sagde: Se, det, man bød Sygekasserne den Gang, var et Tilskud af 2 Kr. pr. Medlem, akkurat det samme, som den højtærede Sundhedsminister nu tillader sig at byde det danske Folk igen. Men hvad er nu Sandheden? Ja, den er meget langt fra denne Udtalelse.